

Dues mirades

Gramsci

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Mapunto a la teoria del confeti que dibuixa l'Emma a la seva columna. La democràcia, a la fi, potser és només això. Un desig ingenu que pensa en el poble i en les seves necessitats com a motor de la política. En el confeti no hi ha càlcul ni ordre. És l'expressió acolorida d'un caos que es llança al cel (o des del cel) i que es diposita en el terra amb l'arbitrarietat de l'atzar. Tot i això, de la catifa que el confeti deixa al carrer en surt un decorat que té també un llenguatge, una forma. Mentre cauen amb suavitat sobre els caps d'Ada Colau i dels seus, els paperets volen amb la suavitat de les volves de neu i representen la il·lusió d'un moment. L'evanescència del confeti es concreta després en el tou de petits

fragments que algú s'encarregarà de netejar a la porta de l'ajuntament. Avui ja no en quedarà, d'aquell confeti, sinó el record, l'instantània d'un somriure que representa l'anhel de molts ciutadans.

El confeti, dèbil com és, insignificant, atresora la consistència i la fortalesa d'allò que ha estat possible gràcies a un afany col·lectiu. Més que no pas amoïnar-nos pel desgavell o per l'anunci de futurs apocalíptics, potser hauríem de refiar-nos del present festiu en el qual l'optimisme de la voluntat es pot imposar al pessimisme de la intel·ligència. Ho deia Gramsci des de la presó i avui és un bon dia per recordar-ho. Perquè la ingenuïtat pot ser també una força transformadora. ≡

Confeti

EMMA **Riverola**

Les places es van tornar a omplir. Es van poblar de les cares dels qui s'han sentit oblidats, burlats, indignats, fastiguejats, desencantats. Desbordaven d'emoció i confeti i una cosa molt semblant a una sensació de victòria. L'exaltació que produeix arribar a una meta que semblava impossible, internar-se en un terreny que semblava vetat. Amb Ada Colau són molts els que senten que han agafat la vara d'alcalde, els que creuen que la seva veu al final s'escoltarà, que les seves necessitats passaran a ser prioritàries, que un focus il·luminarà aquesta invisibilitat a la qual se senten condemnats. La nova alcaldessa representa la veu perduda de molts. Perduda per sentir-se exclosos però, també, per volun-

tat pròpia. Durant massa temps, una part important de la ciutadania va renunciar a la política. Amb els carrers anestesiats, els governants van utilitzar les institucions com els seus feus particulars, oblidant-se que representen més que els seus partits. I així tenim un president del Govern que només felicita els regidors del PP i dóna el seu suport als que no han pogut ser alcaldes «per pactes excèntrics i sectaris», i una presidenta del Parlament que utilitza les prerrogatives del seu càrrec institucional per fer campanya per a la consulta d'Unió.

En realitat, tot depèn de nosaltres. Es tracta de recordar que el poder emana dels nostres vots. Una cosa tan ingènua com el confeti. Tan poderosa com la il·lusió. ≡

Finestra d'auxili

ÁNGELES **González-Sinde**

Teatro del Barrio

Brecht creia que el teatre havia d'apel·lar no als sentiments dels espectadors, sinó a la seva raó. Havia d'entretenir, però ser capaç de promoure el canvi social. Als actors, més que identificar-se amb els personatges, els demanava que s'imbuïssin de realitat en fàbriques, tribunals, hospitals, escoles per expressar amb coneixement de causa el comportament dels seus contemporanis.

Dissabte molts celebraven els seus nous despatxos municipals i jo vaig anar al teatre on Willy Toledo, Luis Bermejo i Alberto San Juan ens proposaven la història d'un individu, però també de tot un país. Amb la rara habilitat dels boníssims actors, ens van fer testimonis i participants d'escenes que només coneixíem de segona mà. No és el mateix estar allà que t'ho expliquin. És el poder del teatre. Sobre el petit escenari del Teatro del Barrio de Madrid vam veure el rei Joan Carles de nen quan als 10 anys és presentat al dictador Franco, l'adolescent que accidentalment mata el seu germà, però també el

L'elecció dels nous responsables municipals de cultura ara serà crucial

monarca ancià ple de xacres que no troba sentit a una vida que tenia com a únic sentit recuperar la corona seguint el mandat del seu pare, Joan de Borbó. Cebrían, Suárez, Felipe González, Martín Villa, Tejero, Carrero Blanco, Kissinger, Chicho Sánchez Ferlosio i fins i tot Fernando Trueba acompanyen el Rei que unes vegades és interrogat i altres interroga quan no comprèn els canvis socials que amenacen la seva estabilitat.

Seria molt bo que aquest teatre que és tan pròxim al periodisme, però és molt més poderós perquè està carregat de vida, fes una gira per tot Espanya ara que els nous alcaldes i alcaldesses volen impulsar una altra manera de governar. Fora de Madrid i Barcelona, pocs teatres són públics, així que l'elecció dels responsables de cultura serà crucial. A les seves mans està la selecció dels testimonis de l'estat del món que els espectadors ciutadans podrem veure. No és una responsabilitat petita. Que Brecht els il·lumini. ≡

La nova etapa municipal

Arriba el moment dels fets

Els ajuntaments han de desenvolupar les polítiques socials promeses, però sense canviar per canviar

TERESA **Crespo**

Tots els partits van prometre moltes coses en la campanya. Uns van perdre i, per tant, les seves promeses es quedaran en l'oblit perquè no es veuran obligats a rendir comptes al no tenir possibilitat de portar-les a terme. Però altres van guanyar i governaran. I hauran de complir el que van dir, perquè la ciutadania, farta dels partits i les propostes de sempre, s'ha decantat per opcions més innovadores i de canvi abans inexistents, fet que em sembla molt positiu perquè tindrem uns governs més pròxims a la ciutadania, que s'han compromès a escoltar les seves demandes i que parlen de fer les coses d'una altra manera. I ara toca fer-les.

UNMESABANS de les eleccions, en un article en aquest mateix diari ja vaig expressar aquells temes que creia que eren prioritaris: prendre decisions més atrevides en favor de la igualtat, portar a terme estratègies integrals per a la inclusió que garanteixin els mínims vitals a la ciutadania, fer polítiques que reconeguin el dret a la vivenda i invertir per generar ocupació i activitat per a totes les persones.

Ara els electes afronten la difícil tasca de formar governs amb molt poques majories i amb una clara necessitat d'introduir la cultura del

pacte. Aquest és el primer escull que han de superar, mantenint la coherència amb el seu programa i respectant els compromisos adquirits. I seria bo que no comencéssim a veure aliances contra natura motivades per l'interès d'obtenir alguna quota de poder.

A aquells que han de governar els demanaria una acció decidida des dels primers dies, però això no vol dir que es destrueixi tot el que s'ha construït durant anys. Els municipis fa molts anys que treballen per a la millora del benestar de les persones, i no s'hauria d'eliminar allò que ha funcionat i ha donat una resposta adequada a problemàtiques existents. S'ha d'evitar la precipitació de respostes immediates que reproduïxin lemes i eslògans repetits durant la campanya, perquè governar és un tema més complex del que es promet en un míting.

Qualsevol decisió immediata que signifiqui modificar les coses sense reflexionar sobre les raons de la seva existència, les mesures o els pactes que les van motivar pot significar córrer un risc innecessari. Seria recomanable trigar dos dies més a decidir per no equivocar-se en les noves mesures que es prenguin. No està de més aprendre dels errors dels altres, escoltar les opinions i valoracions d'aquells que coneixen les qüestions, perquè n'hi ha alguns de molt interessats a demostrar que

JOAN VILA

les noves candidatures són incapaces de governar, que els falta experiència i els sobra ignorància per a la gestió municipal. L'encert en les primeres decisions és fonamental per crear confiança i desmentir els mals presagis i, sobretot, pel bé de la ciutadania.

Quan hem demanat accions en favor dels més vulnerables se'ns ha respost que la falta de recursos no ho permetia, però estic segura que els nous governs actuaran de forma diferent. És el que la ciutadania ha demanat insistentment. Sempre hem afirmat que hi havia diners per a unes polítiques socials amb més capacitat transformadora, però la realitat ens deia una altra cosa, perquè el problema estava en com es gastava, què es finançava, què es promocionava, en què s'innovava i quins fins es buscaven.

Jo proposaria un gir que signifi-

qui una prioritització diferent, que es fonamenti en un nou objectiu que analitzi a qui acaben beneficiant els resultats i l'impacte de tota acció municipal. Si és a una minoria particular, no crec que la prioritització hagi sigut la bona, però si el benefici generat repercuteix en la comunitat o a les arques municipals -actuant en polítiques redistributives que proporcionin més cohesió i igualtat-, la prioritització haurà sigut l'encertada i recomanable.

FA TEMPS que des de les entitats socials hem demanat un canvi en les polítiques de benestar i esperem que això es tingui en compte en la nova etapa. Desitgem més transparència i informació en la gestió pública, que es planifiqui a llarg termini i que s'inverteixi en prevenció i en polítiques proactives, cosa que últimament sembla haver-se oblidat. I això ens porta a recordar que és urgent i obligat eradicar de la nostra societat el frau i la corrupció, i que la lluita contra aquestes pràctiques indesitjables s'ha de perseguir des del primer dia, perquè és impossible escoltar arguments que les puguin justificar.

La tasca que els espera als nous ajuntaments és complexa i no exempta de difícils esculls a superar, però en pro de la democràcia renovada els desitjo que l'encertin en les seves polítiques i aconseguixin una societat més justa i equitativa. ≡

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS).